

ikke konkluderet. Vi har spillet op til debatten, og vi synes, det er for sølle, at et stort parti som Socialdemokratiet ikke er i stand til det og ikke vil det.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00, og første taler vil da være hr. Hans Engell, idet vi vender tilbage til ordførerrækken.

Mødet udsat kl. 12.00.

Mødet genoptaget kl. 13.00.

Forhandlingen genoptoges

Hans Engell (KF):

På den konservative folketingsgruppes vegne vil jeg gerne byde den nye regering og dens medlemmer velkommen, også dem, der ikke har mulighed for at være til stede i folketingssalen.

Jeg vil godt love, at Det Konservative Folkeparti vil yde en konstruktiv oppositionspolitik, men vi vil også stille krav. Vi er ikke parlamentarisk grundlag for regeringen, vi har ikke noget ansvar for regeringens dannelse. Så er det slået fast. Vi mener, at det ikkesocialistiske flertal, der er i Folketinget, burde have ført til en handlekraftig borgerlig regering. I stedet har vi fået en socialdemokratisk ledet mindretalsregering.

Vores opgave vil derfor være den at bruge vores mandater til at skabe maksimal indflydelse for det borgerlige Danmark. Ikke for enhver pris skal vi tage et medansvar for regeringens politik. For at gøre det vil vi også have markant indflydelse. Sådan må det være.

Man siger, at også for regeringer gælder princippet: Tillid er vanskelig at opnå, men let at øde væk. Det har regeringens noget flumende start båret præg af. Nu vil jeg undlade at bruge tid på den mildt sagt noget forvirrede regeringsdannelse. Det er jo statsministerens sag. Men regeringen havde knap været hos dronningen, før en af dens fremtrædende ministre, økonomiministeren, tilkendegav, at nu ville hun ud af den politiske følgegruppe angående den faste forbindelse over Øresund. Økonomiministeren ønskede ikke et medansvar for projektet, og jeg erkender, at Det Radikale Venstre har været imod den faste Øresundsforbindelse. Det er én ting.

Men en regering er jo ansvarlig for administrationen og også for beslutninger, man måtte være imod. Sådan er det. Ministrene kan ikke betragte en regering som et menukort, hvor man frit kan vælge at være ansvarlig for de ting, man selv synes om, og fralægge sig et ansvar for de ting, man ikke bryder sig om.

Jeg er glad for, at trafikministeren skriftligt over for mig har slået fast, at økonomiministeren vil få forelagt alle beregninger vedrørende Øresundsforbindelsen, og økonomiministeren har et klart ansvar helt på linje med de andre ministre i regeringen. Da Det Radikale Venstre – og nu tilmed to gange – har valgt at gå ind i regeringen, påtog Det Radikale Venstre sig et ansvar for Øresundsforbindelsen. Det kan man ikke løbe fra nu hverken politisk eller juridisk. Det var så den sag.

I forgårs afleverede retspræsident Frank Poulsen sin redegørelse vedrørende Himmerlandsbanksagen. Konklusionen er krystalklar: Der blev handlet åbenlyst ulovligt i Skatteministeriet, da Sparekassen Nordjylland fik et fradrag på 173 mio. kr. Regeringen har valgt at lade, som om intet var hændt. Det har ikke været muligt at få regeringen til at sige, om den selv mener, at den har givet Folketinget korrekte oplysninger. Jeg mener, det er ganske enestående, at en regering ikke vil sige til Folketinget, om regeringen selv mener, at Folketinget er blevet korrekt informeret. Og det politiske ansvar er indtil videre lagt i skuffen. Jeg mener ikke, det kan være rigtigt, at retfærdighed nu skulle være et spørgsmål, der alene drejer sig om, hvorvidt man har 90 mandater bag sig eller ej. Jeg undrer mig over, at partier, som tidligere var først til på få minutter at afgøre ministres skæbne, nu end ikke vil stå ved deres politiske ansvar. Sagen er ikke slut. Der skal selvfølgelig placeres et politisk ansvar, og det vender vi tilbage til i næste uge.

Jeg vil så vende mig til statsministerens åbningstale. Den indeholdt en række fornuftige og pæne hensigtserklæringer, som jeg tror, langt de fleste partier kan være enige i. Substans var der ikke så meget af. Det var i virkeligheden en tale, der mindede mig lidt om Columbus' første rejse: Da han tog af sted, vidste han ikke, hvor han skulle hen. Da han kom frem, vidste han ikke, hvor han var, og da han vendte tilbage, vidste han ikke, hvor han havde været. Man blev med andre ord ikke så meget klogere af at lytte til statsministeren: Hvor vil regeringen hen? Hvem vil man samarbejde med? Hvad er det konkrete